

eller regjeringen ikke er inngått noen forbundstraktat med Sovjet-Russland, og at noen slik traktat heller ikke er ratifisert av Det norske Storting. Derfor er da også de dommer som er avsagt over front-

Politikk i —

(Forts. fra side 1)

rante og hans fanatiske tilhenger.

M. S. I. teller allerede over 500 000

medlemmer, som er innskrevet. Dertil kommer allerede ca. 2 millioner tilhengere rundt om i Italia. Samholdet er sterkt. Medlemmene føler seg bundet til hverandre i liv som i død og offer for den felles kamp til siste lire. Mange penger kommer fra Syd-Amerika, hvor et stort antall av de tidligere prominente fascister lever og virker, bl. a. Vittorio Mussolini, de tidligere partisekretærer Scorza og Giunta, exminister Maroni, Spinelli og ridderkorsbæreren Enzo Grossi.

M. S. I. eller Missini,

som partiet heter på folkemunning, har gjennomført en streng disiplin, og man må gjennomgå en streng siktningsprosedur, før man kan bli innskrevet medlem, slik at ingen politiske provokatører eller kriminelle elementer kan lure seg inn. Det er idealistene, som skal samles, og de kommer fra alle kanter av det herjede Europa. Mange flyktninger nordfra får hjelp og støtte så de kan komme videre til Argentina for å vente på bedre tider. M. S. I. sørger også for å få flyktningene ut av konsentrasjonsleirene, bl. a. fra den beryktede Fhaschte ved Alatri, en leir som hates av alle, idet flyktninger som blir anbragt der må arbeide som de reneste galeislaver. Selv pavekirkenes anstrengelser for å rette på forholdene der har vært forgjeves. Det gir M. S. I. ny næring og skaffer et stigende antall medlemmer.

Cesar er det navn som stadig gjentas. Kun de innviende vet, at det er Mussolini, det menes. — Hans forherligelse er forbudt i Italia, men Cesars ikke. Mussolini er den usynlige fører, Admirante er bare hans stedfortreder, sier tilhengerne. Og etter det arbeides det videre for et nytt og sterkere Italia.

Palestina-jødene ventet med åpne armer på å få ta imot de forfulgte jøder fra Mellom-Europa.

De seks millioner som ble myrdet av nasjonalsosialistene, kunne alle ha funnet et tilfluktssted i Palestina, hvis den britiske regjering hadde gitt dem tillatelse. Det stod ikke på Hitler. (Uth. her.)

Flyktninger som nærmet seg Det hellige land illegalt ble endog sendt tilbake til Tyskland.

De fleste jøder i Palestina hadde venner og nære slektninger blant de seks millioner (?) som forsvant i krematoriene. Den britiske regjering mente at det var av verdi for krigsførselen å ha arabernes sympati på sin side, og spilte kortene etter dette. Og hvor meget arabernes sympati i militære anliggender var verdt viste seg senere da jødene med det dårligst tenkbare krigsmateriell slo deres velutrustede tropper i et forhold av en til ti.

Engelskmennene stirret seg imidlertid blinde på arabefæren og lot den overveiende del av de europeiske jøder komme. (Uth. her.)

Orientspesialistene så dem helt enkelt ikke.

(Det er dette Kostler kaller «hjertets blindhet» og det er en utbredt defekt.....)

..... Dette utrolige, sørgelige faktum er kjernen i hva vi kaller Palestina-konflikten....

.... Bevin, «pseudomachiavelisten» er det navn Koestler gir ham — var etter krigen zionismens betydeligste motstander. — Og hans bestrebelser førte til at de overlevende europeiske jøder fikk ligge ennå tre år bak piggetråd (uth. her) før de fikk utsikter til å komme inn i Palestina. Det eiendommeligste er at Bevin inntil dagen for arbeiderpartiets valgseir snakket varmt for jødernes sak. Avsnittet om «pseudomachavellisten» byr sammen med kapitlet om det moderne Israels kulturliv de eneste muntre sider i et ellers dystert dokument.

Såvidt herr Bjørneboe. —

Ja, dette var virkelig et dystert dokument i Aftenposten. Bare ikke bladet nå blir en fare for det offisiell kjærlighetsfulle forhold til England?

Hva sier «statsadvokat» Dorenfeldt?

Ikke som han ansvaret for dem. De ne manns ansettelse. Jeg begynner nå ærlig talt å forstå grunnene til at Tsjekkoslovakia har måttet ta rettspleien ut av hendene på brødjuristene og gi dem til folket. Det har forøvrig allerede her hjemme vært hevdet at Stortinget forlengst burde ha tatt rettsoppgjøret ut av våre brødjuristers hender. Det er i sannhet nødvendig at det blir gjort.

MEN VI ER SLETT IKKE FERDIG med rettsmøtet i Huse-saken med dette. Denne statsadvokat Dorenfeldt er et helt kapittel for seg. En slik opptreden som Dorenfeldt viste i dette rettsmøte betegnet den absolutte bunnen i norsk rettspleie. Mens bestemmelsene for aktor uttrykkelig sier, at han skal opptre rolig og verdig og eksaminere tiltalte på en verdig måte, han skal medvirke til sakens oppklaring o.s.v., overtrådte Dorenfeldt flagrant alle disse bestemmelser. —

Han utfoldet en vivasitet som en sirkusklovner kunne ha misundt ham og for opp og ned av stolen. Et av toppunktene oppstod da han reiste seg fra stolen og for gud vet hvilken gang, pekte på Huse og sa: De er kriminell! Da Huse gjorde oppmerksom på at nå kunne det være tale om, for ham, å reise siktelse mot Dorenfeldt, rettet han uttrykket nølende til at Huse iallefall var sikt-

et for noe som var kriminelt. Med jevne mellomrom skrek han: Jeg utvider siktelsen, ny siktelse mot Huse! Et annet høydepunkt nådde Dorenfeldt, da Huse bemerket at dessverre, er jo visse dokumenter bortkommet. Da reiste Dorenfeldt seg igjen i full høyde, løftet en bunke dokumenter høyt i luften og smelte dem med et brak i bordplaten, idet han utbryter: Jeg er mannen som aldri gir meg! Og så runget latteren i lokaløst!

DET VAR UTMERKET, SIER HUSE og etterlyser et dokument. Så viser det seg at det mangler dokumenter allikevel!

Først sier altså Dorenfeldt i et annet rettsmøte, at en dokumenthaug er kommet bort, så brysker han seg med at han har skaffet tilveie dokumentene allikevel, og så mangler det dokumenter allikevel.

SLIK FOREGAR DET UNDER GRANSKING av rettsoppgjøret i en norsk rett anno 1950. Det kunne være meget mere å fortelle om Dorenfeldt fra rettsmøtet, men dette kan være nok.

Vi er imidlertid nå kommet

til det som er det viktigste i protokollkomiteens og endelig Odels tingets uttalelser og bedømmelser om regjeringen Nygaardsvolds, om høyesteretts, om presidentskapet, om fylkesmennene o.s.v. Disse handlinger og forhold er framstilt og folket selv kan jo lettere enn før danne seg en begrunnet mening om handlingene utover våren i det skjebnesvangre året 1940.

Nektes kan det vel ikke at en er blitt sittende igjen med en beklæmrende følelse av at mangt kunne ha vært gjort anderledes — ja vært gjort slik, at en kunne ha sluppet ydmygelsene våren 1940 og sluppet for det vesentlige av elendigheten ned gjennom årene etterpå. — Bare dette, om der våren 1940 hadde vært mobilisert i rett tid og på fagmessig måte, at festningene våre hadde vært i forsvarlig stand med full besetning og utstyr, at miner hadde vært utlagt i rett tid o.s.v. Dette ville sikkert ha forandret situasjonen i betraktelig grad. Vi husker hva Ludendorff sa i 1914: «Vi skulle ha tatt baser i Sør-Norge, men nordmennene er på post.» Dette at vi i 1914 var på post avverget ulykken den gang. Det kunne forhåpentlig også ha avverget ulykken denne gang.

Berggravs akkorderingsgang til Dellbrügge for å sondere stemningen. Hans forslag og den støtte dette fikk av justitiarius Paal Berg, forslaget virkning på presidentskapet, henstillingen til Kongen om å abdikere, Berggravs og Paal Bergs radiotaler etc. brant seg inn i den norske folkesjæl og bidrog sikkert i høy grad til at så mange utgjennom årene 1940 og 41 meldte seg inn i NS.

De fant sikkert etter alt det som var passert, at det var livsviktig å orientere seg for det nye som var i emning.

De sviktet de som vakt skulle være og allikevel er jeg så inderlig enig i den avgjørelse som odelstinget traff.

Hva gagn var det i å reise rikarett mot flere eller færre av disse menn? De handlet sikkert etter beste skjønn. La oss huske på den fare og den frykt vi alle den gang levde under. La være at andre menn ville ha hand-

let sikkert så godt de kunne. Derfor har utvilsomt de fleste av det norske folket funnet utløsningen i disse bevingede, men dog så alvorlige ord av Hambro: De gjorde det så godt de kunne, deri ligger deres unnskyldning og deri ligger deres dom.

Så skulle vel alt være bra nå? Neppes Odelsingets avgjørelse 1949, ovenfor nevnte saker har utvilsomt skåret ganske dypt i hjerterettene på de mange, mange tusener såkalte skikkelige NS-folk. Slike som ikke har gjort annet galt enn å feilvurdere situasjonen. Også disse passive NS-folk ble utpekt som landsvikere og idømt strenge straffer og ilagt store bøter og går der fremdeles utrosset og med det påsatte avmerke. Er ikke tiden inne nå til å vise disse utstøtte, disse spedalake, litt mer forståelse? Disse stakkars mennesker, som nå i flere år har gått der som skadeskutte dyr, som liksom har skjelve for hvert pust i skogen, for hvert rysten av løvet, for hver skvulp fra bakken. De vet og er inderlig overbeviist om at de intet galt har gjort, og at deres passive medlemskap i NS i kortere eller lengere tid intet er å regne i sammenligning med alt som er og som sikkerlig også blir avsløret i dagene som kommer.

Intet skulle være rimeligere enn at Rettsoppgjøret for disse, straks ble tatt opp til revisjon og at en fulgte Hambros ord:

— De forstod det ikke bedre. La det være deres unnskyldning men også ders dom.

At denne dom også kommer til å gjelde disse slik at de andre dommer oppheves.

Hambros politiske dom er vel egnet til å bli stående inntil den dag da historiens dom kaster sitt lys over land.

Da, herr redaktør, og først da kommer vi tilbake til menneskeverdige forhold i dette landet. Da og først da kan disse tusener av skikkelige folk som i dag går brennmerket trekke hånden gjennom piggetrådgerdet til de andre og love for Gud og mennesker at skulle vårt kjære fedreland etter komme ut i hardt vær så er vi alle nordmenn.

Gladstad i Vegu, 20. januar 1950.

Johns. Jacobsen.

Hallo damer.

Forretningsmann i fast stilling, disponent for bedrift på Vestlandet — noen formue — tidl. N.S.-ordfører, søker forbindelse med bra N.S.-dame 30—40 år, gjerne med formue. Brev med foto ønskes snarest under Bill. mrk. «Påske 1950» nr. 118.

Vant gårdskar

får plass på middels stor gård i Trøndelag, fra 1. april.

B. m. «Arbeidsvillig», nr. 127.

Husrom,

helst værelse med et lite kjøkken, ønskes leiet for ensl. litt eldre dame (enke) som har vært medlem av N.S. og derfor er blitt husløs. Har arbeid i Oslo.

Bill. mrk. «Helst Oslo eller omegn», nr. 128.

Bekjentskap.

N.S. mann, 46 år, ønsker bekjentskap med N.S. jente eller enke for e. ekteskap.

B. m. «Eget hjem», nr. 122.

2 ordens sydamer,

den ene må kunne arbeide selvstendig, får plass på systue. Industristed nær Bergen. Hus skaffes.

Bill. mrk. «Snarest», nr. 126.

Gårdskar,

gjern agronom, søkes til middelstor, lettbrukt Totengard fra 14. april. Helst traktorvant. Lønn kr. 350.— + opphold pr. mnd. Telefon 51, Kolbu.

Oskar Egge, Kolbu st.

Hallo — hallo, N.S.

Er det noen som kan skaffe meg en dreibenk til rimelig pris? Bill. mrk. «Hurtigst», nr. 125.

Tilsalgs.

4 par dame-kunsthøyskøyter nr. 38—39, billig tilsalgs.

Bill. mrk. «Engelsk» nr. 129.

Kand. jur.

m/ handels gym, praksis fra off. og privat virks., bl. a. eiendomsme gl. og skattevesen, søker stilling snarest.

Bill. mrk. «1632», nr. 130.

Løssalgspris 25 øre

Nordmørspostens Trykkeri

NYTT OPPLAG:

Dr. juris Gustav Smedul:

«Patriotisme og landssvik»

Pris kr. 10,—. Innb. kr. 12,—.

Ekspederes nå omgående portofritt, etter mottakelsen av beløpet. — Send Døres bestilling til «8. Mai», Kristiansund N.